

JUDr. Jarmila Pospíšilová
advokátka zapsaná v seznamu advokátů ČAK pod č. 3003
se sídlem Havlíčkova 22, Prostějov 796 01
tel.č. 582 340 648
e-mail: jar.pospisilova@tiscali.cz

Krajskému soudu
v Brně

sp. zn. 3To15/2020

Ke sp. zn. 3 T 70/2019
Okresního soudu v Prostějově

Obžalovaný:

Mgr. Dušan Dvořák
12.1.1962
trvale bytem Ospělov 6, 798 55
t.č. VV Olomouc

zastoupen obhájcem JUDr. Jarmila Pospíšilová, ČAK č. 03003,
Havlíčková 22, 796 01 Prostějov

***Doplnění odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu
v Prostějově ze dne 3.12.2019, č.j. 3 T 70/2019-1411***

DATOVOU SCHRÁNKOU

I. ÚVODEM

Obžalovaný doplňuje dne 23. 12. 2019 podané odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 3.12.2019, č.j. 3 T 70/2019-1411.

Na výslovný pokyn obžalovaného advokátka doplňuje odvolání s následujícím odůvodněním. Přílohy dle textu budou předloženy u veřejného zasedání krátkou cestou. Kopii současně zasíláme na vědomí Krajskému státnímu zastupitelství v Brně.

Úvodem musí obžalovaný upozornit na skutečnost, že byl obžalovanému uložen souhrnný trest s ohledem na rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 5. 2. 2019, č.j. 2 T 63/2018-1274 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2019, 3 To 124/2019-2717, kterým mu byl uložen peněžitý trest. **Zde obžalovaný musí uvést, že tento peněžitý trest byl plně uhrazen, tudíž obžalovaný vykonal tento trest a k tomuto trestu tedy nelze přihlížet.**

Obžalovaný v souhrnu předně namítá, že rozsudek nalézacího soudu je neúplný ohledně skutkových zjištění, dále se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Skutková zjištění nalézacího soudu jsou nesprávná a je třeba provést níže uvedené důkazy za účelem úplného skutkového zjištění. Z tohoto důvodu je tedy napadený rozsudek **neúplný, zmatečný, nelogický a vnitřně rozporný**. Nalézací soud **porušil základní práva obžalovaného na jeho obhajobu, jednal svévolně a zaujatě**, jak bylo a je dále uvedeno.

II. NÁVRH NA VYLOUČENÍ

Obžalovaný nejprve navrhuje projednat podjatost senátů odvolacího soudu.

Odvolací soud v níže uvedených rozhodnutích jednal analogicky svévolně, zaujatě a uváděl nepravdivá tvrzení jako Okresní soud v Prostějově.

Vůči deset let trvající kriminalizaci a zabránění majetků obžalovaného vydal odvolací soud více než čtyřicet rozhodnutí. Obžalovaný níže uvádí **pouze ty senáty, které projednávaly meritum údajné trestné činnosti obžalovaného** a které ve svých rozhodnutích rovněž neuvedly **žádné odůvodnění** ke klíčovým **důkazům nevin**y obžalovaného uvedené v kapitole IV. odvolání ze dne 23. 12. 2019 na straně 5 – 8.

Dále rozhodnutí níže uvedených senátů obsahovala **mylná a účelová tvrzení** k odůvodnění viny obžalovaného uvedené v kapitole V. na stranách 8 – 13 již podaného odvolání.

Jde o senáty odvolacího soudu:

- 1) 3To, konkrétně 3To25/2011 (9. 3. 2011), 3To124/2019 (13. 6. 2019) a 3To185/2019 (19. 6. 2019)
- 2) 4To, konkrétně 4To271/2015 a 4To273/2015 (22. 9. 2015)
- 3) 5To, konkrétně 5To174/2014 (25. 6. 2014) a 5To317/2015 (14. 10. 2015)
- 4) 7To, konkrétně 7To362/2017 (7. 12. 2017) a 7To163/2019 (12. 9. 2019)
- 5) 8To, konkrétně 8To198/2014 (20. 5. 2014), 8To102/2018 (22. 5. 2018) a 8To192/2019 (21. 5. 2019)

Dodejme, že senát 3To185/2019 kromě absence odůvodnění a vyrovnání se s mylnými tvrzeními uvedenými v kapitolách IV. a V. odvolání ze dne 23. 12. 2019 v rozhodnutí ze dne 19. 6. 2019 zamítl povolení obnovy prvního trestního řízení 2T104/2010 s naprosto svévolným tvrzením Okresního soudu v Prostějově, že obžalovaný trpěl světově unikátní chorobou nezaznamenanou dosud v lékařské literatuře a byl v letech 2008 – 2012 nepřičetný, přestože toto účelové tvrzení zcela vyloučil znalecký posudek

znaleckého ústavu PN Bohnice dne 12. 12. 2016, na který krom jiného obžalovaný odkazoval a byl součástí spisu.

K důvodnému podezření kartelového jednání justice a státních zastupitelství dokládá obžalovaný v Příloze č. 1) uvedené důkazy potvrzující důvodnost vyloučení uvedených senátů odvolacího soudu. Stručně uveďme, že i když Krajské státní zastupitelství v Brně dokládalo jím rovněž odložené trestní podněty na spáchání zločinů proti lidskosti na členech výzkumu Konopí je lék zabráním konopí v nemovitostech obžalovaného do řízení u nalézacího, odvolacího nebo ústavního soudu, tyto se s tak závažnými skutečnostmi nikdy nevyrovnaly a jak krajské, tak okresní státní zastupitelství shodně nepravdivě tvrdilo, že se s tímto soudy vyrovnaly.

Když v roce 2020 požádal obžalovaný Krajské státní zastupitelství v Brně uvést spisové značky rozhodnutí, pod kterými předal tyto nešetřené podněty k projednání soudům, Krajské státní zastupitelství v Brně **nejprve tvrdilo, že toto nikdy neučinilo.**

Toto nepravdivé tvrzení napadl obžalovaný odvoláním a důkazem. Následně Krajské státní zastupitelství v Brně uvedlo, **že se spletlo, ale že za vyžádání těchto informací žádá 9.600,- Kč.**

K výše uvedenému navrhuje obžalovaný provést tyto listinné důkazy, které jsou založeny do Přílohy č. 1

1. Rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 6. 1. 2020 sp. zn. SIN1/2020 s tvrzením, že **nikdy nikomu trestní podněty s důvodným podezřením na spáchání zločinů** na členech výzkumu, který obžalovaný vede, **nepředalo** k prověření.
2. Rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 15. 1. 2020 sp. zn. SIN1/2020 potvrzující, že trestní podněty předalo do soudních řízení, ale že žádá 9.600,- Kč za vydání spisových značek těchto rozhodnutí.
3. Rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 7. 6. 2018 č. j. 1KZN1044/2018-18 tvrdící **nepravdivě**, že tyto trestní podněty výše uvedené senáty Krajského soudu v Brně **projednaly**.
4. Rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 13. 3. 2018 č. j. 1KZT396/2017-39, že trestní podněty postupuje Okresnímu soudu v Prostějově k řízení sp. zn. 3T131/2017.
5. Rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 5. 6. 2018 č. j. 1KZT379/2018-31, že trestní podněty postupuje Okresnímu soudu v Prostějově do řízení sp. zn. 2T63/2018.
6. Rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 26. 3. 2019 č. j. 1KZT379/2018-73, že trestní podněty postupuje do řízení Krajskému soudu v Brně k odvolání na rozsudek Okresního soudu v Prostějově sp. zn. 2T63/2018, tedy k sp. zn. 3To124/2019.

Důvodnost vyloučení senátu 3To15/2020 obžalovaný odůvodňuje faktem, že i když soud věděl, že vězeňský lékař nemůže obžalovanému předepsat konopí jako lék, nepropustil jej z vazby, toto vnímá obžalovaný jako podezření na trestný čin útisku.

S ohledem na vše uvedené dne 23. 12. 2019 v odvolání a vše výše a níže uvedené, obžalovaný pro důkazy doložené **porušení základního práva na spravedlivý proces** navrhuje vyloučit soudce výše označených senátů odvolacího soudu z odvolacího řízení pro zjevnou svévoli a podjatost.

Pokud by soud argumentoval tvrzením, že Nejvyšší a Ústavní soud nikdy neshledal pochybení a porušení základních práv a svobod obžalovaného, obžalovaný odkazuje na doložené **důkazy** svévole, které uvedené soudy **nikdy neprojednaly.**

III. NETRESTNOST SKUTKU

Obžalovaný dále doplňuje bod G/ kapitoly V. odvolání ze dne 23. 12. 2019.

Obžalovaný předně namítá, že skutek uvedený v obžalobě postrádá obligatorní náležitosti daného trestného činu. Z judikatury je jasně dáno, že v daném skutku musí být popsána subjektivní stránka obžalovaného, **avšak právě subjektivní stránka zcela evidentně absentuje**. Není tedy poznat, zda se jedná o úmysl přímý či nepřímý a jak obžaloba došla ke svému závěru. I z velmi strohého odůvodnění obžaloby tato skutečnost nikde nevyplývá. Dle státního zástupce se obžalovaný dopustil předmětného jednání v úmyslu vyrobit psychotropní látku. Právě tento předmětný úmysl jsou orgány činné v trestním řízení povinny zcela jasně **prokázat obžalovanému už v přípravném řízení**. V této konkrétní situaci je věc zcela odlišná. Pokud obhajoba je deset let konstantně založená na tvrzení, že se obžalovaný nedopustil jednání pro společnost nebezpečného, ale nýbrž právě naopak, kdy jako uznávaný odborník v oblasti léčby konopím pomáhá velmi těžce nemocným, **nemůže** se obžalovaný dopustit po subjektivní stránce předmětného trestného činu.

Soud sám na straně 12 odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že počínání obžalovaného, **ať je vedeno jakýmikoli úmysly, je dle trestního zákoníku trestným činem**. Je tedy zcela evidentní, že sám nalézací soud **připouští, že obžalovaný má jiné úmysly, než úmysl přímý či nepřímý spáchat danou trestnou činnost**. Nalézací soud, jak je uvedeno výše, však subjektivní stránku více nezkoumal a pouze stručně řečeno formalisticky uzavřel, že se obžalovaný dopustil trestného činu, ač má evidentně jiné úmysly.

Výše uvedené je tedy **zcela nelogické** a opětovně musí obžalovaný zdůraznit, že soud postupuje **vylučně v neprospěch obžalovaného**, ač soud sám uzavírá, že ohledně jeho subjektivní stránky nebyl zjištěn žádný úmysl, který by byl v rozporu s trestním právem. Jak je výše uvedeno, soud nemá pochybnosti o pravdivosti tvrzení ohledně úmyslů obžalovaného, tedy pomoci nemocným lidem. Soud neprokazuje úmysl porušit ustanovení trestního zákoníku, ale připouští i možnost, že obžalovaný pomáhá jiným lidem. V této souvislosti obžalovaný musí upozornit na ustanovení § 28 odst. 1 trestního zákoníku: **Čin jinak trestný, kterým někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému trestním zákonem, není trestným činem**. Je zcela jednoznačně prokázáno, že v případě např. roztroušené sklerózy, rakoviny či jiných onemocnění pomáhá právě léčebné konopí.

Pokud tedy soud připouští, že obžalovaný pomáhá nemocným lidem, což nijak v tomto řízení nevyvrátil, lze tedy aplikovat ustanovení § 28 trestního zákoníku o krajní nouzi, kdy pomáhal lidem v nouzi a ve zdraví.

Podobná situace panuje i ohledně objektivní stránky trestného činu. Objektem tohoto trestného činu je **zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory**.

Obžaloba musí jednoznačně definovat již v předmětném skutku, jakým způsobem bylo jednání **pro společnost nebezpečné**. Jak bylo uvedeno výše, zde se jedná o zcela odlišnou situaci, než obvykle bývá u tohoto trestného činu. Ve většině případů se pachatelé dopouštějí této trestné činnosti za účelem dosažení zisku z prodeje drog. Avšak zde obžalovaný prokazatelně pomáhal velmi nemocným osobám zlepšit jejich zdravotní stav. **Hlavní otázka, na kterou si soud musí zodpovědět, tedy zní, zda je léčení nemocných lidí pro společnost nebezpečné.**

Obhajoba je přesvědčena, že za výše uvedené situace, kdy vůbec **není prokazován úmysl a ani tento úmysl není uveden v předmětném skutku**, čímž není uvedena jedna z obligatorních náležitostí

předmětného trestného činu, jako i podobně ohledně objektu tohoto trestného činu, kdy z podstaty věci v tomto případě **nemohl** obžalovaný svým jednáním porušit zájem společnosti, který zcela nekonkrétně uvádí státní zástupce v obžalobě, **je kráceno právo obžalovaného na obhajobu, neboť obžalovaný neví, jak se proti nekonkrétní obžalobě hájit.**

Naopak za této situace je nasnadě, že s odkazem na ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, uvažovat vůbec o tom, zda se obžalovaný dopustil trestné činnosti, či zda jeho jednání se má řešit trestní represí. Je povinností orgánu **zcela vyvrátit obhajobu obžalovaného**, tedy že výhradně měl v úmyslu použít konopí za účelem léčby nemocných, kdy obžalovaný je v této problematice odborníkem.

S ohledem na již doloženou bezpečnost konopí, vysokou erudici obžalovaného, nedostupnost konopí a absenci cílených konopných léčiv je rovněž důvodné posoudit jednání obžalovaného **z hlediska přípustného rizika** dle ustanovení § 31 odst. 1 trestního zákoníku.

Tvrzení soudu k této věci v předchozích řízeních, že se soud domnívá, že zdravotnictví je na tak vysoké úrovni, že konopí není nezbytně nutné, vylučuje jak politický zákon o bylině konopí, tak čestná prohlášení svědků, kterým je upřeno svědčit a odborná a osvětová literatura **plná skutečně děsivých kazuistik tragických dopadů prohibice**, respektive zcela nepřiměřené regulace.

Souhrnně řečeno, orgány činné v trestním řízení musí na jisto **jednoznačně prokázat**, že obžalovaný měl v úmyslu se dopustit **jednání pro společnost nebezpečného, čili ohrožení lidí** z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami. Popřípadě policejní orgán musí dále zcela jednoznačně **prokázat, za jakým účelem obžalovaný takto činil.**

IV. NEZÁKONNÉ MĚŘENÍ THC V KONOPÍ

Obžalovaný doplňuje bod A/ kapitoly IV. odvolání ze dne 23. 12. 2019 o nové důkazy a argumentaci v nezákonném měření THC v konopí obžalovaného ve všech jeho trestních řízeních.

Nalézací soud na str. 10 (Bod 11) účelově uvádí, že policie měří obsah THC dle vyhlášky č. 3/2012 Sb., a to podle § 2 písm. d) Zákona o návykových látkách **z vrcholíku konopí** a zcela opomíjí fakt, že vyhláška č. 3/2012 Sb. je pouhou novelou vyhlášky č. 455/2009 Sb., kterou bylo konopí definováno jako **celá rostlina konopí včetně kořene.**

Soudu je známo z trestních řízení obžalovaného do roku 2012, že takto obsah THC v konopí policie nikdy neměřila. Dále je soudu známo, že § 2 písmeno d) Zákona o návykových látkách definuje rostlinu konopí jako **celou nadzemní část rostliny konopí včetně vrcholíků** a základním principem trestního práva je pravidlo „*in dubio pro reo*“.

Nepravdivým je pak tvrzení nalézacího soudu, že obžalovaný u hlavního líčení doložil do spisu **rozhodnutí ředitele Kriminalistického ústavu** ze dne 31. 3. 2013, č. j. KUD-1803-1/ČJ-2013-2303MR (strana 5, bod 5) dokládající naprostou kreativitu měření THC policií.

Obžalovaný se u hlavního líčení marně domáhal doložit do spisu rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 19. 3. 2013 č. j. KRPB-62944/ČJ-2013-0600PI, **které je oficiálním stanoviskem policie a je v anonymizované podobě uvedeno na <https://www.policie.cz/clanek/metodika-mereni-thc.aspx>**

V uvedeném stanovisku policie je jednoznačně uvedeno, že policie (u pěstitelů konopí do 100 m² plochy) měří obsah THC z celé nadzemní části rostliny konopí včetně vrcholíků, jak zákon určuje. To se však nikdy nestalo.

K zjevně účelovému tvrzení nalézacího soudu a vágnímu tvrzení Nejvyššího soudu České republiky od roku 2015, že policie při měření THC „vychází z normy EU“ doložme důkazem rozhodnutí předsedy Krajského soudu v Brně v roce 2012, že policie „vychází z normy útvaru OSN“, která však slouží pro měření obsahu THC pouze z pašované marihuany, tzn. samičího květu konopí.

Tato výkladová kreativita justice je nezákonná.

K výše uvedenému navrhuje obžalovaný provést listinné důkazy doložené v Příloze č. 2:

1. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 19. 3. 2013, č. j. KRBP-62944/ČJ-2013-0600PI
2. Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2012 sp. zn. SI65/2012

V.

TREST POUZE NA ZÁKLADĚ ZÁKONA

Obžalovaný doplňuje bod B/ kapitoly IV. odvolání ze dne 23. 12. 2019 novou skutečností k nařízení vlády č. 207/1920 Sb., které zcela uvolnilo výrobu konopí a konopných produktů, k čemuž se všechny stupně soudní soustavy včetně Ústavního soudu odmítají vyjádřit.

S ohledem na nadřazenost této normy nad vyhláškou č. 455/2009 Sb., na základě které je obžalovaný kriminalizován již 10 let pro větší než malé množství konopí, je doložen tento nový důkaz.

Novou skutečností je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 12. 1. 2020, sp. zn. Aprk20/2019, kterým Nejvyšší správní soud nařídil Krajskému soudu v Brně projednat žalobu obžalovaného na Ústavní soud v této věci (vyhlášky č. 207/1920 Sb.) vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29A225/2019 nejpozději do 28. 2. 2020, neboť také Ústavní soud se odmítá jakkoliv vyjádřit k nadřazenosti nařízení vlády č. 207/1920 Sb. a je za toto jednání žalován.

VI.

DŮKAZY ZMATEČNOSTI A ROZPORNOSTI

Obžalovaný nemůže souhlasit se závěrem soudu, jakož i s argumentací v odůvodnění napadeného rozsudku, ze kterého jednoznačně vyplývá, že je tendenčně neobjektivně a nezákonně zaměřen vůči obžalovanému, kterému byla postupem soudu odepřena základní lidská práva, která vyplývají z Listiny základních práv a svobod, zejména právo na spravedlivý proces a právo na obhajobu. Soud nectil ani zásadu presumpce nevin, kdy to jsou orgány činné v trestním řízení, které mají povinnost vyvracet obhajobu obžalovaného. Obžalovaný k prokázání tvrzení, že konopí pěstoval za vědeckým, léčebným a výzkumným účelem, **chtěl prokazovat také z výpovědí navržených svědků.**

Soud nemůže nikterak predikovat, co navržení svědci na obhajobu obžalovaného budou u hlavního líčení tvrdit. Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že léčebné konopí, které pěstoval a hlídal, aby mělo velmi nízký obsah THC a vysoký obsah CBD (kdy vzhledem k přibližnému obsahu 0,579 % THC **nemůže mít toto konopí omamné účinky**) bylo určeno k léčebným, vědeckým a výzkumným účelům, měli právě potvrdit navržení svědci, kteří od obžalovaného dostávali vzhledem ke svým zdravotním problémům léčebné konopí. Všichni tito svědci byli vždy obžalovaným náležitě poučeni a obžalovaný vždy zkoumal jejich zdravotní stav.

Z tohoto důvodu je absolutně nepochopitelné, že nalézací soud výslech všech svědků zamítl. Soud sice v odůvodnění rozsudku v bodu 6. uvedl, že ve věci lze rozhodnout spolehlivě, když o pravdivosti čestných prohlášení o užívání konopí k léčbě nikterak nepochybuje. **Zde soud tedy jednoznačně a nesporně tvrdí, že pěstované konopí bylo užíváno za účelem léčby nemocných a nikoliv za účelem nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory.**

Dále ale soud na straně 12 rozsudku uvedl, že provedeným dokazováním nebylo nikterak vyloučeno, že lidé, kterým obžalovaný konopí distribuuje, jej užívají jako marihuanu, tj. právě z důvodu jeho psychotropních účinků. Z tohoto obžalovaný jednoznačně dovozuje zmatečnost, vnitřní rozpornost a nelogičnost úvah nalézacího soudu.

Obžalovaný uvádí, že pokud soud nemá pochyb o tom, že lidé využívají konopí za účelem léčby, **soud zároveň nemůže uvést, že dokazováním nebylo nikterak vyloučeno, že lidé, kterým obžalovaný konopí distribuuje, jej užívají jako marihuanu. Jednak k tomu nebylo vůbec vedeno žádné dokazování, z obsahu spisu i z textu obžaloby státní zástupce k tomu ničeho netvrdí a ani neprokazuje.**

Soud zcela porušil základní lidská práva žalobce garantovaná Listinou základních práv a svobod, zejména právo na obhajobu, presumpci neviny a rovnosti zbraní.

Další zmatečností a rozporností odůvodnění rozsudku je tvrzení soudu, že konopí smí vydávat pouze lékař, který však nesmí konopí zpracovat na cílená léčiva jako čípky, spray nebo masti, což je porušením práva Evropské unie (článek 34 SF EU) a naproti tomu vytýkané tvrzení soudu, že tato cílená konopná léčiva nebyla u obžalovaného nikdy nalezena, ač svědci potvrdovali, že jej od obžalovaného obdrželi.

VII. PORUŠENÍ PRESUMPCE NEVINY

Obžalovaný dále odkazuje na kapitolu VII. Odvolání ze dne 23. 12. 2019 a musí namítnout porušení presumpce neviny. Soud v bodě 9. napadeného rozsudku uvádí trestní stíhání, která jsou vedena vůči obžalovanému. Soud ani ničeho k tomu netvrdí, avšak je zde evidentní snaha soudu, aby toto obžalovanému **více přitížilo.**

Obžalovaný musí upozornit, že se jedná o trestní stíhání ve fázi vyšetřování, tedy obžalovaný je pouze obviněn a není odsouzen. Soud například uvádí, že obžalovaný vyhrožoval zabitím pracovníků komise pro projednávání přestupků Statutárního města Olomouce. **Takové tvrzení však dne 20. 1. 2020 zcela vyloučila vedoucí přestupkového oddělení statutárního města Olomouce (sp. zn. SMOL/PŘEST/R1903/2018/ŠT)** a je aktuálně v řešení dozorcujícím státním zastupitelstvím ve Vyškově (sp. zn. ZT55/2019).

Pokud jde o vyhrožování a vulgarity adresované soudcům a státním zástupcům zainteresovaných na trestních řízeních obžalovaného, obžalovaný dne 12. 1. 2020 odeslal statutárním zástupcům soudů a státních zastupitelství omluvný dopis uvedený příkladem v Příloze č. 3. V něm odkazuje na zoufalou situaci a přesvědčení o právu na toto jednání vyplývající z práva na odpor dle článku 23 Listiny základních práv a svobod, ke kterému pro ilustraci doložil odvolání ze dne 23. 12. 2019 s podezřením na justiční korupci a kartelové jednání s exekutivou. K výše uvedenému obžalovaný pro ilustraci dokládá listinný důkaz uvedený v Příloze č. 3 v omluvném dopise předsedovi Okresního soudu v Prostějově ze dne 12. 1. 2020.

Je evidentní, že soud **porušil zásadu presumpce nevinoty**. I z tohoto je nesporné, že soud je zcela **zaujatý** vůči obžalovanému. Jak uvádí obžalovaný, soud se s obviněními, která jsou vyjmenována v rozsudku, **nijak nezabýval a svědčí to o libovůli soudu a o podjatosti předsedkyně senátu** vůči obžalovanému.

Obžalovaný musí dále namítnout, že tato zaujatost bude vyplývat z dalšího uvedeného.

VIII. PODJATOST

Obžalovaný dále doplňuje kapitolu VI. odvolání ze dne 23. 12. 2019 o další důkazy zaujatého jednání prvoinstančního soudu.

Obhajoba obžalovaného, krom jiného, byla především založena na tom, aby soudu vysvětlil svoji činnost, výsledky své činnosti a proč pěstuje léčebné konopí a jakým postupem toto dělá. Je zde potřeba zdůraznit, že se jedná o hlavní líčení vedené pod sp. zn. 3 T 70/2019, **kdy složení senátu je zcela jiné, než v předešlých řízeních** a obžalovaný má právo se hájit, jak uzná za vhodné. Je proto absolutně nepochopitelné, jak i vyplývá z protokolu o hlavním líčení, že soud **opakovaně odjímal obžalovanému slovo při jeho obhajobě**.

Jak vyplývá i z odůvodnění napadeného rozsudku, soud se opakovaně **odkazoval na předešlá hlavní líčení**, že obžalovaný uvádí to samé, tak to nemusí opakovat, **že to soud nezajímá, ať to zkrátí atd.** Toto jednání předsedkyně soudu je **zcela nepřijatelné a zcela odporuje právu na spravedlivý proces**, kdy obžalovaný má právo se hájit všemi dostupnými prostředky a je jeho právem, jaký zvolí druh obhajoby. Ze zmatečného odůvodnění rozsudku je patrné, že soud absolutně nepochopil předmětnou problematiku, naopak je zřejmé, že **předsedkyně senátu neustála situaci a zasáhla obžalovanému do jeho práv**.

Obžalovaný se během své obhajoby neuchýlil nikterak od předmětu tohoto řízení, jak se snažila předsedkyně senátu opakovaně uvádět, naopak mu odjímal slovo a nenechala ho hájit. Obžalovaný k věci měl několik námitek, které chtěl rozvést, chtěl působit na senát, ale toto mu v řízení nebylo nikterak umožněno. **Drastickým způsobem tedy bylo kráceno právo obžalovaného na obhajobu.**

Obdobná situace panuje ohledně závěrečné řeči. Z protokolu je zřejmé, že obžalovaný měl v úmyslu hovořit jednoznačně k věci, chtěl shrnout celý průběh trestního řízení, poukazovat na důkazy a podpořit svá tvrzení ohledně obhajoby, naopak vyvracet obžalobu. Avšak opět musí obžalovaný uvést, že předsedkyně senátu nikterak neustála situaci a opětovně obžalovaného **drasticky zkrátila na svých právech**. Je nepochybné, že tím opětovně bylo porušeno právo na spravedlivý proces a rovnost zbraní, což jsou základní atributy trestního řízení. O zaujatosti soudu, potažmo předsedkyně senátu, hovoří **i bod 16 napadeného rozsudku**, ze kterého jednoznačně lze vyčíst **podjatost předsedkyně senátu**, kdy přímo uvádí, že řeč obžalovaného musela opakovaně přerušit, kdy mluvil o konopí jako léku, jeho účincích na různé nemoci.

Z výše uvedeného lze jednoznačně vyvodit, že obžalovanému bylo neoprávněně a v rozporu se zákonem odepřeno slovo a tedy právo hájit se před soudem.

Na závěr obžalovaný opětovně poukazuje na zaujatost předsedkyně senátu i s ohledem **na její úvahu o propadnutí majetku nemovitosti obžalovaného**.

Ústavní soud ČR vydal **nález sp. zn. II. ÚS 1624/19**, kterým jednoznačně došel k závěru, že je zcela v rozporu s Listinou základních práv a svobod propadnutí majetku v podobě nemovitosti, ve které

obžalovaný žije a používá ji k bydlení, když je obžalovaný odsouzen za podobnou údajnou trestnou činnost. Z úvah napadeného rozsudku je zřejmé, že soud uvažoval, že vůči obžalovanému bude jednat v rozporu s tímto nálezem Ústavního soudu ČR.

Že se tak skutečně nestalo, bylo dáno faktem, že v době rozhodnutí soudu nebyly nemovitosti ve vlastnictví obžalovaného. Dodejme, že soud se ve svých úvahách o propadnutí nemovitosti obžalovaného inspiroval opakovanými návrhy státního zástupce na propadnutí nemovitosti obžalovaného, které však odvolací soud vždy zamítl.

Ve světle výše uvedeného je vyjádření nalézacího soudu o údajné nekázni obžalovaného a některých jeho příznivců absurdním bonmotem vůči flagrantnímu porušení základních práv obžalovaného a principů právního státu nalézacím soudem.

IX. POCHYBENÍ K PRÁVU EU

Prvoinstanční soud pochybil dále z hlediska procesního, když rozhodl, že nebude vyslýchat svědky, z důvodu, že uvedení svědci předložili tzv. čestná prohlášení soudu, z kterých je obsah jejich svědectví dostatečně patrné. **Toto rozhodnutí je však zjevně chybné vůči panu Thomasovi Müllerovi**, vedoucímu oddělení infringementy v kanceláři Vládního zmocněnce pro zastupování ČR před Soudním dvorem při Ministerstvu zahraničních věcí. **Pan Müller žádné prohlášení soudu svým jménem nepředložil.** Obžalovaný proto požaduje provedení svědectví panem Müllerem u odvolacího soudu.

X. PORUŠENÍ PRÁVA EU

Obžalovaný se zaměří podrobněji na bod C/ článku IV. (strana 7) a na bod H/ kapitola V. (strana 11-12) odvolání, kterými namítá, že se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, pokud jde o položení **předběžných otázek v rámci předmětného sporu Soudnímu dvoru EU (dále jen „SDEU“), resp. pokud jde o porušení práva EU předmětné věci ČR.**

Stěžejní argument obžalovaného spočívá v tom, že z důvodu nadřazenosti práva EU nelze na něj nahlížet tak, že by konal nedovoleně, tj. bez povolení ve smyslu §4, § 8 a § 24 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách (dále jen „ZoNL“), **a to z následujících důvodů:**

- Prohibiční režim stanovený uvedenými ustanoveními ZoNL poznal derogace (výjimky) přijetím § 24a a § 24b ZoNL na základě novelizačního zákona č. 50/2013 Sb., tzv. zákon konopí do lékáren.
- Vzhledem k tomu, že tento derogační režim obsahuje tzv. technické předpisy ve smyslu směrnice 98/34,¹ které měly být, ale nikdy nebyly Evropské komisi oznámeny, nelze je vůči obžalovanému na základě judikatury SDEU aplikovat,² tj. nelze požadovat jejich dodržování uplatňováním trestních sankcí.

Z toho celkem logicky vyplývá, aniž by bylo zapotřebí to zvláště rozvést, že nejde-li požadovat od

¹ Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti, dříve směrnice 83/189, dnes směrnice 2015/1535.

² C-194/94 *CIA Security International*, bod 54,

obžalovaného dodržování pravidel derogačního režimu, znamená to z hlediska zásad právního státu *a fortiori*, že se nachází v právně chráněném postavení, v jehož rámci se **může zároveň od základního prohibičního režimu právoplatně odchýlit, aniž by mu z toho mohly plynout sankce za jeho nedodržení.**

Poté, co české soudy po léta nepravdivě argumentovaly, že konopí je prekursor, prvoinstanční soud i nyní argumentaci obžalovaného odmítl. **Argumenty soudu lze přitom shrnout následovně:**

- „Předvstupní“ argumentace nalézacího soudu:

V podstatě prvoinstanční soud na straně 9 a 11 rozsudku s poukazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3354/16 ze dne 5. 10. 2017 konstatuje, že stěžovatelem citované §24a a §24b ZoNL vůbec nebyly v předmětném řízení aplikovány, jelikož trestná činnost souvisela s porušením §4, §8 a §24 téhož zákona, která jsou přitom součástí zákona od jeho přijetí, ke kterému došlo před vstupem ČR do EU.

Na základě této „předvstupní“ argumentace soud vyvozuje závěr, že není tak ničím podložena stěžovatelova teze o tom, že při novelizaci předpisů musí být notifikována i novelizací nezasažená předchozí ustanovení předpisu. **V této souvislosti se obžalovaný ohrazuje proti tomu, že údajně požadoval zpětnou notifikaci předpisů přijatých před vstupem ČR do EU.**

Naopak v souladu s výše uvedeným se domnívá, že ustanovení §4, §8 a §24 ZoNL na straně jedné a § 24a a § 24b ZoNL **tvoří jeden funkční celek** definující celkový režim nakládání s komoditou konopí v ČR: ustanovení §4, § 8 a §24 ZoNL definují zásadu (v podobě zákazu) a §§ 24a a 24b ZoNL definují derogaci/výjimku s tím, že pokud **nelze na obžalovaného aplikovat výjimku, z důvodu, že tato byla přijata v rozporu s unijním právem, nelze na něj ani uplatnit zásadu (zákaz).**

- Tvrzení prvoinstančního soudu, že § 24a a § 24b ZoNL nepředstavují technický předpis:

Nad rámec argumentace vyplývající z uvedeného usnesení Ústavního soudu prvoinstanční soud uvádí, že § 24a a § 24b ZoNL, které byly do zákona vtěleny zákonem konopí do lékáren, **„nelze v žádném případě považovat za technické předpisy ve smyslu ... směrnice (98/34), neboť tyto neupravují žádné technické parametry daného výrobku, či jeho složení, upravují pouze způsob a podmínky pro možné legální nakládání s konopím pro léčebné účely“** (zdůraznění dodáno).

K uvedeným argumentům soudu uvádí obžalovaný podrobněji následující:

- **K předvstupní argumentaci**

Je třeba zcela odmítnout argument, že se §24a a §24b ZoNL vůbec v předmětném řízení neaplikují z důvodu, že obžalovaný je formálně souzen s ohledem na §4, §8 a §24 téhož zákona, jež nepodléhaly notifikační povinnosti z důvodu, že tato ustanovení byla přijata před vstupem do EU.

Tento **argument je čistě formalistického rázu a ignoruje** nejen unijní judikaturu vztahující se ke směrnici 94/34, ale i změny zavedené do ZoNL zákonem konopí do lékáren:

Zaprvé, je zcela zjevně mylné tvrdit, že §4, §8 a §24 ZoNL nebyly po vstupu ČR do EU pozměněny, neboť je naopak pravdou, že konkrétně **§ 24 daného zákona byl pozměněn povstupním zákonem konopí do lékáren**, když v rámci této novely ZoNL byla do písm. a) daného ustanovení doplněna slova „s výjimkou pěstování na základě licence udělené podle tohoto zákona“, což jednoznačně míří dále na nově vložené § 24a a § 24b do ZoNL zákonem konopí do lékáren.

Tím doznal samotný § 24 ZoNL změny, a to konkrétně takové, že striktní zákaz pěstování konopí

s obsahem THC vyšším než 0,3 %, o kterém ani Ústavní soud nepochybuje, že o technický předpis jde,³ doznal derogace dále konkretizované v § 24a a § 24b ZoNL. Pokud však SDEU ve věci C-273/94 *Evropská komise proti Nizozemskému království* rozhodl, že musí být Komisi pod sankcí nevymahatelnosti oznámen návrh nizozemského předpisu stanovujícího **derogaci** oproti dosavadním technickým předpisům na výrobu margarínu, je zřejmé, že již samotná derogace zavedena v § 24 ZoNL zákonem konopí do lékáren, podléhala oznamovací povinnosti.

S ohledem na nenotifikaci zákona konopí do lékáren tak ani není možné aplikovat již samotný § 24 odst. 1 písm. a) ZoNL vůči obžalovanému.

Soud se tak dopustil nesprávného právního posouzení, když v rozsudku tvrdil, že ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) ZoNL patří k těm ustanovením tohoto zákona, která byla přijata před vstupem ČR do EU, a nemusel být tudíž oznámen v souladu se směrnicí 98/34, když je skutečnost naopak taková, že dané ustanovení novelizováno bylo a **oznámeno dle směrnice být mělo**, a soud skutečnost ohledně neoznámení tohoto ustanovení dle směrnice 98/34 nezohlednil v prospěch obžalovaného v tom smyslu, že dané ustanovení je vůči němu nevymahatelné.

Zadruhé, na základě uvedeného je dále nesprávné, že předmětná věc byla posuzována na základě §4, §8 a §24 ZoNL, neboť pokud § 24 daného zákona byl pozměněn zákonem konopí do lékáren tak, že umožňuje pěstování konopí na základě licence dále upravené v § 24a a § 24b ZoNL, představují tato posledně uvedená ustanovení ve spojení s §24 ZoNL novou právní úpravu pro nakládání s konopím *sui generis* oproti § 4 a § 8 ZoNL stanovující obecný požadavek na povolení k zacházení s návykovými látkami. Ustanovení § 4 a § 8 ZoNL tak vůbec k posouzení předmětné věci z hlediska systematiky ZoNL použita být neměla.

Zatřetí, dle ustálené judikatury SDEU platí, že cílem směrnice 98/34 je prostřednictvím oznamovací povinnosti vůči Evropské komisi zavést preventivní kontrolu za účelem chránit volný pohyb zboží, což je jeden ze základů EU a zamezit vzniku novým omezením obchodu se zbožím mezi členskými státy. Z hlediska volného pohybu zboží a notifikační směrnice tak není **rozhodující** nějaké čistě formalistické (a navíc chybné – viz výše) pojetí vnitrostátní právní úpravy, ale **dopady, které vnitrostátní právní úpravy, vyvíjí na určitou konkrétní komoditu.** V rámci již výše citované věci C-273/94 *Evropská komise proti Nizozemskému království* SDEU v bodě 13 konkrétně rozhodl, že (neoficiální překlad) „*aplikace právního předpisu na určité zboží, jako je margarín, který deroguje od jiných existujících technických předpisů pro toto zboží, představuje technický předpis ve smyslu směrnice, neboť stanovuje sám technické specifikace, které jsou pro uvedení daného výrobku de facto či de iure závazné. Neboť pokud není margarín vyroben podle původního vnitrostátního nařízení o margarínu, může být pouze vyroben z náhradních výrobků povolených spornou novelou. Nejenže je použití náhradních výrobků omezeno podmínkami sporné novely, ale představuje i jedinou alternativu k výrobkům, které mohou být použity podle původního vnitrostátního nařízení o margarínu. Sporná novela tak měla být oznámená podle směrnice*“ (zdůraznění dodána).⁴

³Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 3354/16 ze dne 5. 10. 2017, bod 34.

⁴The application to a specific product such as margarine of a regulation derogating from another technical regulation already in existence concerning the same product constitutes a technical regulation within the meaning of Article 1(5) of the directives since it establishes technical specifications within the meaning of Article 1(1) the observance of which is compulsory, *de iure* or *de facto*, when that product is marketed or used. If margarine is not manufactured in accordance with the provisions of the Margarine Decree, it may only be manufactured using substitute products authorized by the disputed order. Not only is the use of those substitute products restricted by the conditions laid down in the disputed order, but those products are the only alternatives to

Uvedený rozsudek, v jehož rámci SDEU konstatoval porušení práva EU neoznámením alternativního (derogačního) režimu, by postrádal **smyslu**, pokud by byl vykládán tak, že se nevytahatelnost daného derogačního režimu omezuje jen a pouze na tento režim a nijak nedopadá na nevytahatelnost původního vnitrostátního právního režimu.

Souvětí, že „*použití náhradních výrobků je omezeno podmínkami sporné novely*“, přičemž tento způsob „*použití náhradních výrobků*“ zároveň „*představuje jedinou alternativu (výjimku) k výrobkům vyrobených dle původního režimu*“, **jasně ukazuje, že dle SDEU existuje zřejmá spojitost mezi neoznámeným alternativním režimem a původním právním režimem a implikují, že neoznámení sporné novely vede k nevytahatelnosti jakýchkoliv právních sankcí ve vztahu k jednotlivcům, kteří nepoužili náhradní výrobky v souladu se spornou novelou.** Skutečnost, že dané právní sankce jsou stanoveny neoznámeným alternativním (derogačním) režimem nebo na základě původního režimu je tedy irelevantní.

Konkrétně to znamená, že výrobce (jednotlivec), který by používal nějaký další alternativní režim, tj. jiný než ten stanovený původním režimem a neoznámeným derogačním režimem, tak nemůže být členským státem nadále shledán vinným (odpovědným) za porušení původního režimu. **Přesně o tuto situaci v předmětné věci jde.** Obžalovaný pěstoval a nakládal s konopím způsobem, který není umožněn ani původním režimem dle §4, §8 a §24ZoNL, ani alternativním (derogačním) režimem dle § 24 odst. 1 písm. a), §24a a §24b ZoNL. S ohledem na neoznámení derogačního režimu dle § 24 odst. 1 písm. a), §24a a §24b ZoNL, **nemůže** v souladu s uvedeným rozsudkem SDEU ve věci C-273/94 *Evropská komise proti Nizozemskému království* **být tak vůči obžalovanému aplikován ani původní režim** dle §4, §8 a §24 ZoNL.

Opačný závěr, ke kterému dospívají české soudy na základě usnesení Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 3354/16, však vede v rozporu s uvedeným rozsudkem SDEU k tomu, že nevytahatelnost alternativního (derogačního) režimu pozbývá jakéhokoliv účinku.

Pokud tedy z citovaného rozsudku SDEU plyne nemožnost českých soudů tvrdit, že neoznámení derogačního režimu není dotčen původní režim, je argumentace prvoinstančního soudu založena právě na takovém nepřijatelném výkladu notifikační směrnice Ústavním soudem, kterému nijak nepřisluší konečný výklad unijního práva, neboť výkladová pravomoc v tomto ohledu přísluší pouze SDEU, zjevně nesprávná. Tím, že prvoinstanční soud odmítl námitku obžalovaného ohledně nevytahatelnosti neoznámených § 24 odst. 1 písm. a), §24a a §24b ZoNL stanovující derogaci k původnímu režimu, a to argumentem, že otázka aplikovatelnosti § 24a a §24b ZoNL nemá pro posouzení předmětné věci relevanci, jelikož trestná činnost údajně souvisela s porušením §4, §8 a §24 téhož zákona, se dopustil nesprávného právního posouzení výkladem, který je v rozporu s právem EU.

Začtvrté, za účelem předejít dalším mylným konceptům a neodůvodněným odmítnutím námítky obžalovaného, lze uvést, že to, co zbývá z dikce § 24 odst. 1 písm. a), §24a a §24b ZoNL po vynechání nenotifikovaných technických předpisů (požadavků na licenci, předání SÚKL a distribuci přes lékárny – viz níže uvedené vyjádření předaného právním zástupcem obžalovaného Okresnímu soudu v Prostějově před líčením dne 3.12.2019 obžalovaného), není nic jiného než **(ničím neomezené) právo na pěstování konopí dle návětí § 24a odst. 1 ZoNL.** Znění §24a §24b ZoNL po vynechání uvedených nenotifikovaných technických předpisů v podobě tzv. jiného požadavku zní :

„(1) Pěstovat konopí pro léčebné použití může jen ~~taková právnická nebo podnikající fyzická~~ [pozn. autora: každá] osoba, ~~které byla k této činnosti udělena licence Státním ústavem pro kontrolu léčiv. Držitel licence může pěstování konopí pro léčebné použití~~“

zahájit, jen pokud má uděleno povolení k zacházení s návykovými látkami a přípravky. [...]“

Uvedené tvrzení zcela odpovídá novějšímu rozsudku Soudního dvora ve věci C-144/16 *Município de Palmela*, který v bodě 38 upřesnil, že „dovolávat se [...] nesděleného technického předpisu [...], postihuje jen uvedený technický předpis, a nikoli celý právní předpis, v němž je obsažen“ (zdůraznění dodáno).

Z toho vyplývá, že **právní účinky** zbývající části předpisů, která není technickým předpisem, jako je **návěti § 24a odst. 1 ZoNL „Pěstovat konopí za léčebnými účely může“ zůstávají zachovány** s tím, že takto formulovaná norma s nespécifikovaným okruhem adresátů se nutně vztahuje na každou osobu.

S ohledem na základní právo uvedené v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle kterého každý může činit, co není zákonem zakázáno, nemůže s ohledem na nevymahatelnost § 24a a §24b ZoNL, z nichž vyplývá obžalovanému v předmětné věci právo na pěstování konopí, být toto právo negováno zákazem § 24 ZoNL, resp. trestáno na základě § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) mající stejnou právní sílu jako dotčené neaplikovatelné předpisy.

- **K tvrzení prvoinstančního soudu, že § 24a a § 24b ZoNL nepředstavují technický předpis:**

Výše obžalovaným uvedené závěry plynoucí z rozsudku SDEU ve věci C-273/94 *Evropská komise proti Nizozemskému království* samozřejmě platí pouze, pokud neoznámený vnitrostátní právní režim, který deroguje původnímu vnitrostátnímu právnímu režimu, představuje sám o sobě technický předpis ve smyslu čl. 1 bod 9 směrnice 98/34.

V tomto ohledu je pozoruhodné, že se prvoinstanční soud neomezil na poslední nálezn Ústavního soudu, tj. že se aplikují § 4, § 8 a § 24 ZoNL, jež nepodléhaly notifikační z důvodu, že tyto předpisy byly údajně přijaty před vstupem do ČR (viz nesprávnost tohoto tvrzení výše).

Nad rámec toho prvoinstanční soud totiž zaujal stanovisko, že § 24a a § 24b ZoNL, „nelze v žádném případě považovat za technické předpisy ve smyslu ... směrnice (98/34), neboť tyto neupravují žádné technické parametry daného výrobku, či jeho složení, upravují pouze způsob a podmínky pro možné legální nakládání s konopím pro léčebné účely“ (zdůraznění dodáno).

Pozoruhodnost tohoto tvrzení spatřuje obžalovaný nejen v jeho nesprávnosti, jež bude zároveň doložena níže, nýbrž hlavně ve skutečnosti, že před konáním jednání před prvoinstančním soudem právní zástupce obžalovaného předal soudu rozsáhlou argumentaci, v jejímž rámci bylo uvedeno mimo jiné následující (zdůraznění dodáno):

*„V případě §§ 24a 24b ZoNL se jedná o **technický předpis v podobě tzv. jiného požadavku** ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. d) ve spojení s písm. f) směrnice 2015/1535 [pozn.: dříve 98/34], jehož neoznámení ve fázi návrhu předpisu podléhá sankci nevymahatelnosti.*

*Dle čl. 1 odst. 1 písm. d) směrnice 2015/1535 1535 [pozn.: dříve 98/34] se "jiným požadavkem" rozumí „požadavek [...] kladený na výrobek zejména z důvodu **ochrany spotřebitelů** [...], který má vliv na jeho spotřební cyklus po jeho uvedení na trh, [...], pokud tyto **podmínky mohou významně ovlivnit [...] uvedení na trh**“ daného výrobku.“*

Důkaz: kopie vyjádření předaného právním zástupcem obžalovaného Okresnímu soudu v Prostějově před líčením dne 3. 12. 2019, strana 2.

Jak připomněl v této souvislosti SDEU v bodě 54 ve věci C-267/03 *Lindberg* zahrnuje pojem „technický předpis“ jež musí být Evropské komisi oznámeny dle směrnice 98/34 „**tři kategorie**, a sice zaprvé „**technickou specifikaci**“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 zmíněné směrnice, zadruhé „**jiný**

požadavek“, jak je definován v čl. 1 bodu 3 této směrnice, a zatřetí „zákaz výroby, dovozu, prodeje nebo používání určitého výrobku“ uvedený v čl. 1 bodu 9 v prvním pododstavci téže směrnice“ (zdůraznění dodáno).

Zároveň SDEU v bodě 57 uvedeného rozsudku upřesnil, že první kategorie technického předpisu, tj. „**pojmem technická specifikace předpokládá, že vnitrostátní opatření se vztahuje nezbytně na výrobek a jeho obal jako takové, a stanoví tudíž jednu z požadovaných charakteristik výrobku**“ (zdůraznění dodáno).

Pokud tedy prvoinstanční soud uvádí, že § 24a a §24b ZoNL „nelze v žádném případě považovat za technické předpisy ve smyslu ... směrnice (98/34), neboť tyto neupravují žádné technické parametry daného výrobku, či jeho složení,“ **míří toto tvrzení pouze na skutečnost, že se v případě uvedených ustanovení ZoNL nejedná o první kategorii technického předpisu v podobě technické specifikace vztahující se na výrobek jako takové.**

Předkládající soud ovšem svým velice vágním dalším doplněním, dle kterého § 24a a §24b ZoNL „**upravují ... způsob a podmínky pro možné legální nakládání s konopím pro léčebné účely**“, **nijak nedokáže vyloučit, nýbrž sám připouští**, že tato ustanovení ZoNL naplňují širokou definici druhé kategorie technických předpisů ve smyslu směrnice 98/34 v podobě tzv. jiného požadavku, který je „**kladený na výrobek zejména z důvodu ochrany spotřebitelů ... , který má vliv na jeho spotřební cyklus po jeho uvedení na trh, jako jsou podmínky použití, ... , pokud tyto podmínky mohou významně ovlivnit ... jeho uvedení na trh**“ (zdůraznění dodáno).

Skutečnost, že tvrzení prvoinstančního soudu o tom, že § 24a a §24b ZoNL upravující „**způsob a podmínky pro možné legální nakládání s konopím pro léčebné účely**“ naplňují znaky druhé kategorie technických předpisů v podobě tzv. jiného požadavku, je podložena závěry SDEU uvedených v bodech 64 a 65 rozsudku ve věci C-267/03 Lindberg, jež uvádějí (zdůraznění dodáno):

„64 V tomto ohledu bod 18 zmíněné důvodové zprávy uvádí zejména, že zatímco původní znění směrnice 83/189 bralo v úvahu pouze technické předpisy, kterým má výrobek vyhovovat pro účely uvedení na trh, hlavně z důvodu bezpečnosti, následně se ukázalo rozšíření tohoto návrhu nezbytným.

65 Komise vysvětlila ve zmíněné důvodové zprávě, že zavedením zejména pojmu „jiný požadavek“ bylo zamýšleno rozšíření původní působnosti směrnice 83/189 tak, aby se vztahovala také na vnitrostátní právní úpravu, která má za cíl zejména chránit spotřebitele a která obsahuje požadavky související ze zohledněním výrobku po jeho uvedení na trh, zejména požadavky spojené s možným používáním tohoto výrobku.“

Je nesporné, že slova „způsob a podmínky pro možné legální nakládání s konopím pro léčebné účely“, o kterých hovoří prvoinstanční soud, se obsahově shodují s požadavky související se zohledněním výrobku po jeho uvedení na trh, zejména požadavky spojené s možným používáním tohoto výrobku, o kterých hovoří SDEU.

Rozbor dokládající, že § 24a a §24b ZoNL definiční prvky druhé kategorie technických předpisů v podobě tzv. jiného požadavku naplňují, je dále obšírně rozveden ve výše uvedeném vyjádření předaného právním zástupcem obžalovaného Okresnímu soudu v Prostějově před líčením dne 3. 12. 2019, na které si obžalovaný dovoluje odvolací soud odkázat.⁵

⁵ Lze sumarizovat, že výlučná distribuce konopí nemocným přes lékárny za stanovenou cenu, stejně jako skutečnost, že lékárnám je dodáno konopí pouze přes Státní úřad pro kontrolu léčiv, představují „podmínky“, které významně ovlivňují uvedení na trh daného výrobku, čímž naplňují definiční znaky jiného požadavky dle směrnice – viz rozsudek SDEU ve věci C-267/03 Lindberg, bod 72.

Licence k pěstování konopí za léčebnými účely, která je udělena pouze na základě výběru v zadávacím řízení, se

Prvoinstanční soud se tak jinak nevypořádal s jednotlivými argumenty uvedeným v uvedeném vyjádření obžalovaného ohledně toho, že se v případě §§ 24a 24b ZoNL jedná o technický předpis druhé kategorie v podobě tzv. jiného požadavku, a tím se dopustil nesprávného posouzení právní stránky věci.

Skutečnost, že se prvoinstanční soud rozhodl nad rámec předvstupního argumentu dosavadní judikatury zaujmout právě takové stanovisko, že o technický předpis nejde, přičemž tím *de facto* mířil pouze na první kategorii, čímž zcela náhodně opomíjel jádro toho, na co mířilo vyjádření obžalovaného, tj. že jde o druhou kategorii technického předpisu, svědčí buď o tom, že dané vyjádření obžalovaného vůbec nečetl, což se jeví jako nepravděpodobné, nebo že jej naopak četl a rozhodl se s ním patřičně nevypořádat a místo toho záměrně uvést nějaký ač na první pohled zdánlivý plausibilní, v jádru však zcela alibistický argument, když o jeho nesprávnosti či přinejmenším spornosti s ohledem na znalost obsahu vyjádření obžalovaného vědět musel.

Tento postup zcela odpovídá „salámové taktice“ (konopí je prekurzor, ustanovení ZoNL jsou předvstupní atd.), kterými české soudy dlouhodobě zdráhají uznat oprávněnost argumentace obžalovaného, resp. přinejmenším, že na předmětnou věc je aplikovatelné unijní právo, jehož výklad není dostatečně jasný (*acte claire*) či dostatečně objasněný (*acte éclairé*) ve smyslu judikatury SDEU ve věci C-283/81 *Cilfit* a tudíž je zapotřebí, aby o jádru sporu v souladu s čl. 267 Smlouvy o fungování EU rozhodl SDEU.

I skutečnost, že prvoinstanční soud již dané alibistické tvrzení použil ihned při odůvodnění rozsudku při jeho vyhlášení, hovoří v prospěch uvedených argumentů v tom smyslu, že jde o záměrně dopředu rozmyšlenou taktiku soudu. Vzhledem k tomu, že argumentační prostor soudů v neprospěch obžalovaného značně ubývá, jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, lze tvrzení prvoinstančního soudu, že § 24a a §24b ZoNL „*neupravují žádné technické parametry daného výrobku, či jeho složení, (nýbrž) upravují pouze způsob a podmínky pro možné legální nakládání s konopím pro léčebné účely*“ považovat s ohledem na výše uvedená protiargumenty za další (snad už poslední) nezpůsobitý pokus, jak ospravedlnit svévolné a systematické potírání argumentů obžalovaného o nevymahatelnosti uvedených ustanovení ZoNL a nutnosti položení předběžných otázek SDEU v předmětné věci českou justicí.

Vzhledem k tomu, že všechny české soudy od Okresního, přes Krajský až k Nejvyššímu soudu, stejně jako Ústavní soud, dosud odmítají v řízeních vedených proti obžalovanému jej zprostit obžaloby za situace, kdy je nevymahatelnost §§ 24a a 24b ZoNL dostatečně doložena, zároveň české soudy odmítají vyhovět žádosti obžalovaného o předložení předběžných otázek dle čl. 267 Soudnímu dvoru,⁶ je třeba v postupu soudů spatřovat svévoli a porušení ústavně garantovaného práva na zákonného soudce.⁷

Za této situace lze vyjádření prvoinstančního soudu na líčení v tom smyslu, že není třeba pokládat SDEU předběžné otázky, když snad Nevyšší soud a Ústavní soud se k této věci vyjádřily,

na první pohled nezdá být podmínkou ve smyslu jiného požadavky dle směrnice. Nicméně vzhledem k tomu, že dle § 24a odst. 2 ZoNL musí být povinnou součástí zadávacích podmínek závazná pravidla správné pěstitelské praxe, která budou stanovena za účelem vypěstování konopí standardizovaným postupem, a zadávací podmínky musí rovněž stanovit požadovaný obsah účinných látek konopí“ je třeba takto koncipovaný požadavek na licenci přiznat status „technického předpisu *de facto*“ podle čl. 1 bodu 11 první odrážky směrnice“ (C-307/13 *Ivansson*, bod 31).

⁶Příkladmo lze uvést Ústavní soud sp. zn. [II. ÚS 664/12](#) ze dne 13. 4. 2012; Ústavní soud sp. zn. [II. ÚS 289/14](#) ze dne 19. 2. 2014; Ústavní soud sp. zn. [II. ÚS 3196/15](#) ze dne 14. 4. 2016; Nejvyšší soud sp. zn. 11 Tdo 181/2015 ze dne 20.05.2015; Nejvyšší soud sp. zn. 6 Tdo 323/2016 ze dne 31.05.2016; Ústavní soud sp. zn. [III. ÚS 3354/16](#) ze dne 5. 10. 2017; Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 1455/2018 ze den 13.12.2018.

⁷Ústavní soud sp. zn. II. ÚS 1009/08.

s ohledem na výše uvedené považovat nejen za nesprávné a nanejvýš sugestivní, ale za výsměch práva obhajoby a zásad zákonného soudce, spravedlivého procesu a *in dubio pro reo*, když těmto soudům nepřísluší výklad unijního práva, tyto soudy společně s příslušnými nižšími soudy zuby nehty brání tomu, aby o jádru sporu rozhodl SDEU, kterému v této věci přísluší jako jedinému výklad unijního práva a notifikační směrnice na základě čl. 267 Smlouvy o fungování EU.

Na základě uvedeného nelze než dospět k závěru, že §24a a §24b ZoNL přijatá po vstupu ČR do EU ve spojení s § 24 odst. 1 písm. a) pozměněného po vstupu ČR do EU zákonem konopí do lékáren představují technický předpis v podobě tzv. jiného požadavku ve smyslu čl. 1 bod 4 směrnice 98/34, jejichž neoznámení ve fázi návrhu předpisu dle čl. 8 směrnice 98/34 vede k jejich nevymahatelnosti vůči obžalovanému, na kterého tak nelze hledět v tom smyslu, že nakládal nedovoleně s omamnými a psychotropními látkami ve smyslu § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, resp. bez povolení k nakládání s uvedenými látkami ve smyslu §4 a §8 ZoNL.

XI. DŮKAZ KARTELOVÉHO JEDNÁNÍ

Důkaz kartelového jednání justice s exekutivou k právu Evropské unie dává samotný ZoNL, přijatý v roce 1998, který ve svém § 1 odst. 2 uvádí, že „*Tento zákon byl oznámen v souladu se směrnicí [...] 98/34/ES [...] o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti [...]*“.

Ust. § 1 odst. 2 ZoNL bylo přitom přijato až novelou zákona č. 273/2013 Sb. – viz příloha č. 1. Připomínkové řízení k návrhu této novely bylo zahájeno 27. ledna 2012 a její znění bylo oznámeno Komisi v souladu se směrnicí pod číslem 2012/329/CZ dne 21. května 2012. K projednávání této novely Parlamentem ČR došlo až v dubnu 2013 a k jejímu přijetí dne 22. srpna 2013. Jak vyplývá z textu návrhu zákona, oznámeným pod číslem 2012/329/CZ a dohledatelným v databázi TRIS, mělo dojít k rekodifikaci § 1 ZoNL. **V textu oznámeného návrhu zákona však ust. § 1 odst. 2 ZoNL uvedeno není.** Na základě poslanecké iniciativy byl v mezidobí přijat zákon č. 50/2013 Sb. (konopí do lékáren), který technické předpisy obsahuje a který ve fázi návrhu Komisi - v rozporu se směrnicí - **oznámen nebyl.**

Jediným vysvětlením, proč se v novele zákona č. 273/2013 Sb. najednou tak záhy ocitl § 1 odst. 2 ZoNL spočívá v tom, že české orgány **chtěly záměrně před veřejností skrýt, že technické předpisy, přijaté předchozí novelou zákona konopí do lékáren, nebyly v souladu se směrnicí oznámené a nejsou tudíž vymahatelné (*quod non*).** Tímto manévrem české orgány zároveň uvádějí veřejnost v omyl v tom smyslu, že jak původní, tak i všechna současná konsolidovaná znění ZoNL byla vždy v souladu se směrnicí oznámena.

Přijetím ust. § 1 odst. 2 ZoNL české orgány porušily čl. 12 směrnice, podle kterého musí technický předpis obsahovat odkaz na směrnici. S ohledem na její cíl, který spočívá v tom chránit preventivní kontrolou volný pohyb zboží, nelze jejímu čl. 12 přisoudit jiný výklad než ten, že každý návrh technického předpisu musí být oznámen v souladu s čl. 8 dané směrnice. V opačném případě by ochrana volného pohybu zboží preventivní kontrolou postrádala účinek. To znamená, že nejen původní znění vnitrostátního předpisu obsahující technické předpisy, ale rovněž všechny jeho novely musí obsahovat odkaz na směrnici, zavádějí-li technické předpisy. To znamená, že při přijímání novely zákona č. 273/2013 Sb. mohla ČR učinit odkaz na směrnici **pouze v rámci tohoto zákona.** Pokud tak neučinila, ačkoliv měla, **porušila čl. 12 směrnice.** Zároveň ČR jednala v rozporu s čl. 12 směrnice tím, že **neoprávněně předstírá, že jak původní znění ZoNL, tak jeho současné, ale rovněž všechna jeho budoucí znění oznámena byla, resp. budou.** Toto tvrzení je jednoznačně nesprávné ve vztahu k původnímu znění ZoNL z roku 1998, které nemohlo být

oznámeno dle směrnice z důvodu, že ČR v této době jakožto nečlenský stát oznamovací povinnosti nepodléhala. Dané tvrzení je dále **nepravdivé** jak ve vztahu k novelám předcházejícím přijetí zákona č. 273/2013 Sb. tj. zejména ve vztahu k zákonu konopí do lékáren, tak ve vztahu ke všem novelám přijatým po zákoně č. 273/2013 Sb., jako je zákon č. 135/2016 Sb., včetně všech budoucích novel. Ustanovení § 1 odst. 2 ZoNL tak v rozporu s čl. 8 směrnice poskytuje českým orgánům „bianko šek“ k obcházení oznamovací povinnosti.

Jakési „alibi“ českým orgánům v této souvislosti poskytuje samotný ZoNL, přijatý v roce 1998, který ve svém § 1 odst. 2 uvádí, že „*Tento zákon byl oznámen v souladu se směrnicí [...] 98/34/ES [...] o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti [...]*“.

Ust. § 1 odst. 2 ZoNL bylo přitom přijato až novelou zákona č. 273/2013 Sb. – viz příloha č. 1. Přípímnkové řízení k návrhu této novely bylo zahájeno 27. ledna 2012 a její znění bylo oznámeno Komisi v souladu se směrnicí pod číslem 2012/329/CZ dne 21. května 2012. K projednávání této novely Parlamentem ČR došlo až v dubnu 2013 a k jejímu přijetí dne 22. srpna 2013. Jak vyplývá z textu návrhu zákona, oznámeným pod číslem 2012/329/CZ a dohledatelným v databázi TRIS, mělo dojít k rekodifikaci § 1 ZoNL. V textu oznámeného návrhu zákona však ust. § 1 odst. 2 ZoNL uvedeno není. Na základě poslanecké iniciativy byl v mezidobí přijat zákon konopí do lékáren, který technické předpisy obsahuje a který ve fázi návrhu Komisi - v rozporu se směrnicí - oznámen nebyl.

Jediným vysvětlením, proč se v novele zákona č. 273/2013 Sb. najednou tak záhy ocitl § 1 odst. 2 ZoNL spočívá v tom, že české orgány chtěly záměrně před veřejností skrýt, že technické předpisy, přijaté předchozí novelou zákona konopí do lékáren, nebyly v souladu se směrnicí oznámené a nejsou tudíž vymahatelné (quod non). Tímto manévrem české orgány zároveň uvádějí veřejnost v omyl v tom smyslu, že jak původní, tak i všechna současná konsolidovaná znění ZoNL byla vždy v souladu se směrnicí oznámena.

Přijetím ust. § 1 odst. 2 ZoNL české orgány porušily čl. 12 směrnice, podle kterého musí technický předpis obsahovat odkaz na směrnici. S ohledem na její cíl, který spočívá v tom chránit preventivní kontrolou volný pohyb zboží, nelze jejímu čl. 12 přisoudit jiný výklad než ten, že každý návrh technického předpisu musí být oznámen v souladu s čl. 8 dané směrnice. V opačném případě by ochrana volného pohybu zboží preventivní kontrolou postrádala účinek. To znamená, že nejen původní znění vnitrostátního předpisu obsahující technické předpisy, ale rovněž všechny jeho novely musí obsahovat odkaz na směrnici, zavádějí-li technické předpisy. To znamená, že při přijímání novely zákona č. 273/2013 Sb. mohla ČR učinit odkaz na směrnici pouze v rámci tohoto zákona. Pokud tak neučinila, ačkoliv měla, porušila čl. 12 směrnice.

Zároveň ČR jednala v rozporu s čl. 12 směrnice tím, že neoprávněně předstírá, že jak původní znění ZoNL, tak jeho současné, ale rovněž všechna jeho budoucí znění oznámena byla, resp. budou. Toto tvrzení je jednoznačně nesprávné ve vztahu k původnímu znění ZoNL z roku 1998, které nemohlo být oznámeno dle směrnice z důvodu, že ČR v této době jakožto nečlenský stát oznamovací povinnosti nepodléhala. Dané tvrzení je dále nepravdivé jak ve vztahu k novelám předcházejícím přijetí zákona č. 273/2013 Sb. tj. zejména ve vztahu k zákonu konopí do lékáren, tak ve vztahu ke všem novelám přijatým po zákoně č. 273/2013 Sb., jako je zákon č. 135/2016 Sb., včetně všech budoucích novel. Ustanovení § 1 odst. 2 ZoNL tak v rozporu s čl. 8 směrnice poskytuje českým orgánům „bianko šek“ k obcházení oznamovací povinnosti.

XII. NÁVRH ROZHODNUTÍ

S ohledem na výše uvedené obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud zprostil obžalovaného vinnu a zrušil rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 3. 12. 2019 č.j. 3T70/2019-1411.

Subsidiárně obžalovaný požaduje, aby soud předložil Soudnímu dvoru žádost o řízení o předběžné otázce dle čl. 267 Smlouvy o fungování EU týkající se souladu českých právních předpisů s právem EU.

Obžalovaný navrhuje 12 již doložených předběžných otázek uvést těmito dvěma předběžnými otázkami:

- 1) Představují § 24 odst. 1 písm. a), § 24a a 24b zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách tím, že umožňují pěstování konopí pouze licencovaným dodavatelům a požadují, aby veškeré vypěstované konopí pro léčebné použití bylo předáno Státnímu ústavu pro kontrolu léčiv, který jej dodá do lékáren, jež jsou jako jediné oprávněny konopí vydávat, technicky předpis ve smyslu čl. 1 písm. f) směrnice 2015/1535 a jsou tudíž s ohledem na skutečnost, že daná ustanovení nebyla oznámena Evropské komisi v souladu s čl. 5 a 6 směrnice 2015/1535, nevymahatelná ve smyslu rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-194/94 *CIA Security International*, bod 55?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, jaký je důsledek nevymahatelnosti §§ 24a a 24b zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách? Mohou soudy dotčeného členského státu při přihlédnutí na rozsudek Soudního dvora ve věci C-273/94 *Evropská komise proti Nizozemskému království* omezit nevymahatelnost pouze na uvedená ustanovení zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, která zavedla alternativu k původnímu prohibičnímu režimu v podobě zákazu pěstování konopí, který oznámený dle směrnice 98/34 být nemusel?

Dne 3.2.2020

Mgr. Dušan Dvořák